

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **J. B. – K., so sídlom v P.**, zastúpeného *advokátskou kanceláriou K. a P., s. r. o., so sídlom v B.B.*, proti žalovanému **Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v B., Mierová 23**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 22778/2008 zo dňa 18. decembra 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24. novembra 2009, č. k. 13S/24/2009 - 53, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24. novembra 2009, č. k. 13S/24/2009 – 53 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 22778/2008 zo dňa 18. decembra 2008 **z r u š u j e a v r a c i a** vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 574,32 eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie K. a P., s. r. o., so sídlom v B. č. ú. X., v. s.: X. vedený vo V., a. s., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 22778/2008 zo dňa 18. decembra 2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Trenčín zo dňa 11.01.2008 č. 1558/2008-6631, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 155.092,- Sk za správny delikt podľa § 47 ods. 1 písm. i/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebnej dani z liehu“), ktorého sa dopustil tým, že nevedel preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu špecifikovaného v prílohe 1 tohto rozhodnutia, zaisteného v prevádzke Pestovateľská pálenica „D.“, B., P. dňa 27.07.2005.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP v spojení s § 247 a nasl. OSP), dospel k záveru, že žalovaný zistil skutkový stav dostatočne, posúdil vec po právnej stránke súladne so zákonom, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, a preto žaloba je nedôvodná. Pri svojom rozhodovaní prvostupňový súd vychádzal z obsahu správneho spisu a z ustanovení § 15 ods. 5, § 47 ods. 1 písm. i/, § 48 ods. 2 zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z.z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z.z. (ďalej len „zákon o spotrebnej dani z liehu“) ako aj z ust. § 2 ods. 3 písm. p/, § 2 ods. 4 písm. b/, § 8 ods. 5 zákona č. 467/2002 Z.z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení neskorších predpisov a z ust. § 3 ods. 1 a § 8 ods. 1 vyhlášky č. 653/2002 Z.z. o prevádzkovaní liehovarnického závodu na pestovateľské pálenie ovocia a o spôsobe použitia vzoriek liehu. Uviedol, že krajský súd považoval správu Daňového úradu Partizánske, ktorý bol do 30. apríla 2004 správcom dane za hodnovernú a aj keď v období od roku 1995 do roku 2004 nepodliehal lieh zo zberných nádob kontrolného objemového liehového meradla pri pestovateľskom pálení spotrebnej dani z liehu, bol výrobca v liehovarnickom závode na pestovateľské pálenie ovocia povinný viesť evidenciu o množstve a druhu vyrobeného liehu. Žalobca takúto evidenciu v daňovom konaní nepreukázal. Destilát, ktorý nebol v priebehu výrobného obdobia použitý na zaliehovanie kontrolného liehového meradla, bol prevádzkovateľ povinný zlikvidovať v prítomnosti

správca dane, ktorý určil spôsob likvidácie. Prevádzkovateľ bol povinný viesť evidenciu vzoriek destilátu, odobratých, použitých a zlikvidovaných. Žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy o pôvode a spôsobe nadobudnutia liehu zabezpečeného dňa 14.12.2006 colným úradom v množstve 11.828,41 litrov, pričom bol povinný destilát, ktorý nepoužil na zaliehovanie zlikvidovať, o čom bol povinný viesť evidenciu. Krajský súd nepovažoval námietku žalobcu, týkajúcu sa nevykonania kvalitatívnej skúšky odobratých vzoriek za dôvodnú, keďže odborná expertíza odobratých vzoriek bola vykonaná v colnom laboratóriu žalovaného a s jej výsledkami sa správne orgány riadne vysporiadali. Taktiež krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že lieh pochádzal zo zlievok za obdobie posledných 10 rokov, pretože tento mal byť zlikvidovaný za prítomnosti správca dane. Ďalej z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že sa krajský súd stotožnil so žalovaným, že zákon o spotrebnej dani z liehu v ustanovení § 15 ods. 5 zákona o spotrebnej dani z liehu v znení platom po 01. júli 2006 upravuje, čo sa považuje za preukázateľne zdanený lieh. Tvrdenie žalobcu, že ide o definíciu na účel vrátenia dane je v rozpore so zmyslom zákona o spotrebnej dani z liehu. Keďže žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu neuviedol kúpnu zmluvu č. 10/95, ktorá má podľa jeho tvrdenia právny význam na posúdenie veci, žalovaný sa týmto dôvodom nemohol vypoariadať v napadnutom rozhodnutí, preto ani krajský súd na tento žalobný dôvod neprihliadol. Ďalej poukazoval na skutočnosť, že Colný kriminálny úrad, pobočka CKÚ Trenčín uznesením z 13.11.2006 rozhodol o odovzdaní veci na prejednanie iného správneho deliktu podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku, súd mal aj z týchto dôvodov za preukázané, že žalobca sa dopustil správneho deliktu, za čo mu bola správne uložená pokuta vo výške 155.092,- Sk, ktorá výška nebola žalobcom v konaní namietaná, pričom krajský súd zdôraznil, že pokuta nebola uložená za neodvedenie spotrebnej dane.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie zotrúvajúc na svojich námietkach uvedených v žalobe, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Colného úradu Trenčín č. 1558/2008-6631, Tr. 298/2005 (spis 834/2008) zo dňa 11.01.2008 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že ako sa správne

uvádza v odôvodnení rozsudku, medzi účastníkmi konania bolo nesporné, že v prevádzke žalobcu sa ku dňu 27.07.2005 nachádzal lieh, ktorého množstvo a obsah alkoholu v ňom je uvedený v prílohe prvostupňového rozhodnutia. Poukazoval na podanie Daňového úradu Partizánske (ktorý bol správcom dane do 30.04.2004) zn. 641/1320/27305/06/Kop zo dňa 05.09.2006, podľa ktorého pri výrobe liehu v pestovateľskej pálenici ovocia a v ovocnom liehovare žalobcu, bol všetok lieh pretečený cez kontrolné meradlá riadne zdanený v zmysle platných predpisov, a že so vzorkami zo zberných nádob liehových meradiel bolo nakladané v zmysle § 8 vyhl. Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 78/1997 Z. z. o prevádzkovaní liehovarnického závodu na pestovateľské pálenie liehu. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru žalobcu nepochybné, že lieh, ktorý sa nachádzal v prevádzke žalobcu bol riadne zdanený a nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 47 ods. 1 písm. i/ zákona o spotrebnej dani z liehu. Žalobca uviedol, že z predmetného vyjadrenia Daňového úradu Partizánske vyplýva, že predmetný lieh pochádza z činnosti žalobcu zo zlievok vadného alkoholu, ktorý vznikol za 10 rokov činnosti pestovateľskej pálenice, čím bol preukázaný nielen pôvod liehu, ale aj spôsob jeho nadobudnutia, dokonca aj jeho zdanenie. Poukazoval na to, že účelom zákona o spotrebnej dani z liehu je správa spotrebnej dane a jej výber, ktorá bola v danom prípade nepochybne odvedená. Namietal, že žalovaný kladie žalobcovi za vinu správny delikt bez toho, aby boli naplnené všetky znaky jeho skutkovej podstaty. Žalovaný ani krajský súd neuviedli, na základe akých skutočností a zákonných ustanovení dospeli k záveru, že žalobca nevie preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného liehu, keďže z podania Daňového úradu Partizánske vyplýva, že sa jedná o lieh, s ktorým žalobca nakladal v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi. Ide o lieh preukázateľne zdanený, a teda nedošlo k ohrozeniu objektu ustanoveného v skutkovej podstate správneho deliktu vymedzeného v § 47 ods. 1 písm. i/ zákona o spotrebnej dani z liehu, a teda nemohlo dôjsť ani k naplneniu objektívnej stránky tohto správneho deliktu. Ďalej uviedol, že ide o lieh nadobudnutý v roku 1995, teda pred účinnosťou tohto zákona, a teda je veľmi zložitý preukázať jeho pôvod a spôsob nadobudnutia v súlade s novou legislatívou platnou a účinnou od mája 2004 a žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán uplatňujú voči žalobcovi predpisy účinné po jeho nadobudnutí. Ďalej poukazoval na to, že žalobca spôsob nadobudnutia liehu preukázal okrem iného aj predložením kúpnej zmluvy č. 10/95. V tejto súvislosti namietal postup krajského súdu, ktorý na túto zmluvu neprihliadol z dôvodu, že žalobca v dôvodoch svojho odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu túto neuviedol. Podľa názoru žalobcu v danom prípade ide o skutočnosť známu správcom dane ako aj žalovanému z jeho činnosti

(§ 29 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), keďže ide o zmluvu uzavretú medzi Colnicou Štúrovo ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim. Namietal, že ním navrhnuté dôkazy a jeho tvrdenia neboli doteraz vykonané a žalovaný ako aj krajský súd vykonali len dôkazy, ktoré navrhol žalovaný bez toho, aby sa právne relevantným spôsobom vyporiadali s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, resp. v samotnej žalobe, čím došlo k porušeniu zásady objektívneho zistenia skutkového stavu a zásady zákonnosti. Podľa názoru žalobcu, žalovaný ani krajský súd mu nepreukázali spáchanie deliktu a rozhodnutie žalovaného ako aj rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, v konaní bola taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že dňa 27.07.2005 vykonal Colný úrad Trenčín v prevádzke žalobcu na B. ulici č. X. v P., časť V. miestne zisťovanie podľa § 14 zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého bola spísaná zápisnica o miestnom zisťovaní. Pri vykonaní miestneho zisťovania bolo zistené, že v priestoroch prevádzky sa nachádzajú nádoby s ovocným kvasom, ako aj sirupové kvasy v celkovom množstve približne 25.000 litrov s tým, že presný opis je prílohou zápisnice o miestnom zisťovaní. Ďalej Colný úrad Trenčín zistil, že v priestoroch prevádzky sa nachádzali umelohmotné nádoby obsahujúce tekutiny vykazujúce prítomnosť liehu, pričom ich opis je tiež prílohou zápisnice o miestnom zisťovaní. Zo všetkých nádob colný úrad za prítomnosti žalobcu odobral vzorky, ktoré boli zaslané do colného laboratória za účelom vykonania expertízy. Výsledky expertíz, preukázali, že tekutiny sú predmetom dane podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebnej dani z liehu. K tvrdeniam žalobcu, že lieh mal byť použitý na zaliehovanie kontrolného liehového meradla, žalovaný uviedol, že podľa § 8 ods. 1 vyhlášky č. 653/2002 Z.z. zostávajúce množstvo destilátu nepoužitú na zaliehovanie bol žalobca povinný zlikvidovať v prítomnosti správcu dane, ktorý zároveň určí spôsob likvidácie. Ďalej uviedol, že výpovede žalobcu vo veci sú nejednotné a navzájom si odporujúce. Raz žalobca uvádza, že ide o lieh vyrobený v liehovarníckom závode na pestovateľské pálenie ovocia, a raz zase, že ide o lieh vyrobený v ovocnom liehovare. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, v daňovom konaní pôvod alebo spôsob nadobudnutia predmetného liehu. V priebehu celého daňového konania preukazoval pôvod alebo spôsob nadobudnutia predmetného liehu len navzájom si odporujúcimi výpoveďami. Vyjadrenia žalobcu v odvolaní považuje za účelové, nepresné, nezrozumiteľné a navzájom si odporujúce. Colný úrad preto postupoval správne, keď

žalobcovi uložil pokutu podľa zákona o spotrebnej dani z liehu v znení účinnom od 01. júna 2006, pretože je pre žalobcu výhodnejšia. Pokiaľ ide o zmluvu č. 10/95 žalovaný uviedol, že je v rozpore so všetkými doterajšími tvrdeniami žalobcu o pôvode a spôsobe nadobudnutia liehu. Bolo v záujme žalobcu, aby colnému úradu preukázal pôvod alebo spôsob nadobudnutia predmetného liehu a predišiel tak uloženiu sankcie. V priebehu celého konania žalobca ani raz predmetnú zmluvu nespomenul, preto žalovaný ani colný úrad nemohli na ňu prihliadnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je možné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 22778/2008 zo dňa 18.12.2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Trenčín, ktorým bola žalobcovi uložená podľa § 47 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebnej dani z liehu pokuta vo výške 155.092,- Sk za správny delikt, ktorého sa dopustil tým, že nevedel preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu špecifikovaného v prílohe 1 zisteného v prevádzke Pestovateľská pálenica „D.“ na B. ul. X. v P. dňa 27.07.2005.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona o spotrebnej dani z liehu v znení účinnom od 01.07.2006 od dane je oslobodený lieh:

a/ všeobecne denaturovaný v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom, ak je prepravovaný so zjednodušeným sprievodným dokumentom,

b/ obsiahnutý vo výrobku,

1. na ktorého výrobu bol alebo mohol byť použitý lieh oslobodený od dane podľa odseku 1, alebo lieh všeobecne denaturovaný, a to aj v prípade, ak taký výrobok bol dodaný z iného členského štátu alebo dovezený z tretieho štátu,
2. ktorý vznikol ako vedľajší produkt alebo odpad pri výrobe a ktorý nie je vhodný na priamu ľudskú spotrebu a na výrobu potravín a lieh z neho nie je možné oddeliť všeobecne dostupnými metódami, prijímať, dovážať, dodávať alebo skladovať taký výrobok možno len na základe písomného súhlasu colného riaditeľstva,

Podľa § 47 ods. 1 písm. i/ zákona o spotrebnej dani z liehu v znení účinnom od 01.07.2006, správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba – podnikateľ, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zaisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 47 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebnej dani z liehu v znení účinnom od 01.07.2006, colný úrad uloží pokutu vo výške 50 % dane pripadajúcej na množstvo liehu, najmenej však 50.000,- Sk, za správny delikt podľa odseku 1 písm. i/ a taký lieh zabezpečí.

Podľa § 51f ods. 18 zákona o spotrebnej dani z liehu v znení účinnom od 01.07.2006, konanie o uložení pokuty právoplatne neukončené k 30. júnu 2006 sa ukončí podľa ustanovení zákona v znení účinnom od 01. júla 2006 a na pokuty sa vzťahuje ustanovenie § 47 a § 47a zákona v znení účinnom od 01. júla 2006, ak je to pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu priaznivejšie.

Zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní je procesným predpisom, ktorý upravuje správu daní a poplatkov. Je súčasťou zmien právnych predpisov v rámci zavedenia daňovej reformy k 01. januáru 1993. Táto procesná norma upravuje postupy (procesy), pomocou ktorých správcovia daní realizujú úlohy a ciele určené hmotnoprávnymi normami (najmä daňovými zákonmi). Upravuje teda pravidlá postupu daňových správcov pri príprave, výkone, resp. uskutočňovaní aktov daňového konania. V tomto zmysle je zárukou zákonného postupu pri plnení úloh správcu dane, ako aj zárukou zákonnej ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

Medzi relevantné princípy upravené zákonom o správe daní patrí napr. zásada zákonnosti, ktorá predovšetkým ustanovuje povinnosť pre správca dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona o správe daní), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Zo zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 1, ods. 8 zákona o správe daní).

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona o správe daní). Objasnenie všetkých otázok, okolností, či vyvrátenie pochybností nemožno totiž podsunúť iba pod dôkaznú povinnosť daňového subjektu (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Na tento účel má správca dane využiť prostriedky (len exemplikatívne uvedené v ustanovení § 29 ods. 4 zákona o správe daní), ktorými možno objasniť okolnosti rozhodujúce (nielen cieľovo pre správne určenie daňovej povinnosti) pre posúdenie vecí. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie vecí a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké

posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Voľba druhu dôkazného prostriedku závisí od otázky, ktorú treba objasniť.

Podľa § 30 ods. 3 druhá veta zákona o správe daní v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

V danej veci citované zákonné ustanovenia týkajúce sa náležitého zisťovania skutočného a skutkového stavu veci platia o to viac, nakoľko v danom konaní správne orgány boli povinné riadiť sa aj zásadami správneho trestania, keď k uplatneniu zodpovednosti za správny delikt je nevyhnutné, aby konanie sankcionovaného subjektu naplnilo všeobecné znaky, ktorými sú protiprávnosť konania, existencia zodpovedného subjektu a trestnosť konania ustanovená v zákone. Nemožno pritom opomenúť, že zásada legality a právnej istoty, ktoré sú základom právneho štátu pri uplatňovaní zodpovednosti za správny delikt, predpokladá, že budú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, ktoré sú uvedené v zákone, to na základe úplného dokazovania tak, aby na jeho základe bolo možno vykonať aj správne právne posúdenie veci.

Vychádzajúc z obsahu administratívneho i súdneho spisu ako aj citovaných zákonných ustanovení odvolací súd sa nie celkom stotožnil s právnym názorom žalovaného ani krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistený skutkový stav veci zo strany správnych orgánov nemožno považovať za postačujúci pre konečné a zákonné rozhodnutie o uložení sankcie. Treba prisvedčiť námietkam žalobcu, že napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie Colného úradu Trenčín nevychádza z objektívne zisteného skutkového stavu. Správny orgán bol povinný vykonať dokazovanie smerujúce k objasneniu odkiaľ pochádzali zaistené tekutiny s obsahom liehu. Pre uznanie žalobcu za zodpovedného za správny delikt odôvodňujúci uloženie sankcie vo forme pokuty je nevyhnutné preveriť predovšetkým tvrdenie žalobcu, (ktoré tvrdenie potvrdila aj svedecká výpoveď svedka J. B. ml.) že predmetný lieh pochádza zo zlievok vadného alkoholu, ktorý vznikol za 10 rokov činnosti pestovateľskej pálenice, ktorý mal byť nekvalitný z dôvodu prítomnosti metylalkoholu alebo iných prísad vylučujúcich jeho použitie, a teda nebol určený na predaj

ale mohol sa použiť pri rektifikácii, kedy by sa nalial ku kvasu a takto vyrobený lieh by opätovne pretiekol cez kontrolné liehové meradlo. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo povinnosťou správcu dane vykonať dokazovanie nielen na obsah alkoholu v zaistených tekutinách, ale vykonať aj kvalitatívnu skúšku, ktorá by bola nepochybne preukázala, či ide o lieh vhodný na ľudskú spotrebu, alebo o odpad vzniknutý pri výrobe, ktorý by v zmysle § 7 ods. 2 písm. b/ bod 2 zákona o spotrebnej dani z liehu v znení neskorších predpisov mohol byť oslobodený od dane, a to bez ohľadu na to, že žalobca zrejme nepostupoval pri výrobe destilátov v súlade s ustanovením § 8 vyhlášky č. 78/1997 Z.z. o prevádzkovaní liehovarnického závodu na pestovateľské spracovanie ovocia a v súlade s ustanovením § 8 ods. 1, 2 zákona č. 653/2002 Z.z. o prevádzkovaní liehovarnického závodu na pestovateľské pálenie ovocia a o spôsobe použitia vzoriek liehu, podľa ktorých ustanovení mal vzorky destilátu získané v priebehu výrobného obdobia, ktoré nepoužil na zaliehovanie kontrolného liehového meradla zlikvidovať a viesť o tom evidenciu.

V tejto súvislosti bolo povinnosťou správnych orgánov vykonať dokazovanie v smere uvedenom vyššie, prihliadnuť na podanie Daňového úradu Partizánske zn. 641/1320/27305/06/Kop zo dňa 05.09.2006, doplniť dokazovanie dožiadanim na Daňový úrad Partizánske, či v rámci nimi vykonávaných kontrol bola vykonávaná aj fyzická kontrola priestorov prevádzky pestovateľskej pálenice „D.“ a či bola v období rokov od 1995 do 2004 vykonávaná v prítomnosti správcu dane likvidácia vzoriek destilátov zo zberných nádob a liehu vzniknutého ako odpad pri výrobe. Taktiež bolo povinnosťou správnych orgánov prihliadnuť aj na kúpnu zmluvu č. 10/95 zo dňa 16.11.1995 uzavretú medzi Colnicou Štúrovo a žalobcom a zistiť čo je predmetom tejto kúpnej zmluvy, keďže príloha k zmluve sa v spisovom materiály nenachádza a posúdiť tak, či predmetná kúpna zmluva má súvis s predmetným liehom.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k názoru, že neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnymi orgánmi zistený natoľko, aby bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Správny orgán v ďalšom konaní súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) doplní dokazovanie v zhora naznačenom smere, nakoľko len tak môže byť náležite zistený skutkový stav veci a dodržané základné princípy a zásady daňového konania včítane princíпов ústavných, ako princíp právneho štátu, právo na spravodlivý proces ako aj zásada rovnosti, ktorých sa žalobca v súdnom konaní dovoláva.

O náhrade trov celého súdneho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá s poukazom na § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP, v zmysle ich vyčíslenia právnym zástupcom v sume 640,32 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok 66,- eura, z náhrady trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava vrátane prvej porady s klientom dňa 13.01.2009, podanie žaloby na súd dňa 17.02.2009) vo výške 1/13 výpočtového základu za rok 2009 po 53,49 eura, za jeden úkon právnej služby (účasť na pojednávaní dňa 24.11.2009) vo výške 1/6 výpočtového základu za rok 2009 v sume 115,90 eura, za jeden úkon právnej služby (podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa dňa 01.02.2010) vo výške 1/6 výpočtového základu za rok 2010 v sume 120,23 eura podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, plus 3 krát paušál po 6,95 eura a jedenkrát paušál 7,21 eura v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky. Ďalej súd priznal náhradu za stratu času v zmysle § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky za 3 hodiny času stráveného cestou z B. na Krajský súd v Trenčíne a späť vo výške 3 krát po 12,02 eura, plus náhradu cestovných výdavkov za účasť na pojednávaní na Krajskom súde v Trenčíne za 140 km podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v spojení s vykonávacím opatrením č. 632/2008 Z. z. čo predstavuje sumu 51,24 eura, plus náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 24,16 eura. Vzhľadom k tomu, že právny zástupca je platcom DPH, zvyšuje sa odmena a náhrady o daň z pridanej hodnoty 19 %, t. j. o sumu 91,69 eura. Náhradu trov celého konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie K. a P., s. r. o., so sídlom v B. č. ú. X., v.s.: X. vedený vo V., a. s. do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 31. augusta 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková